

Аждѣ е сега да мя види какво азъ страдажъ
[заплаква].

Боянъ.

Мила княгыньо, образъ-тъ на покойнж-тъ ти майкж ты нажали, нъ умири ся: прѣстъ-та що пок-ри нейны-тъ кости, е наша обща майка; ты и насъ чяка за да ны прибере въ студенж-тъ си лазухж. Животъ-тъ е приврѣменъ. Скърби-тъ кѣк-то и веселбы-тъ принадлежатъ нему. Всичко тукъ е суетно. Насъ ны небесно блаженство чяка. У-тъши ся, княгыньо. Имай надежбж-тъ си на Бога, кой-то е покровитель на сирачета и утѣшитель на злощастны-тъ; той ты обыча, та не ты остави въ ржце-тъ на твой-тъ врагове.

Райна.

Думы-тъ ти сж утѣшителны, старче; тѣ ум-ноживать вѣрж-тъ ми въ Бога. Але кажи ми кой си ты.

Боянъ.

Азъ съмь, мила Райно, человекъ отказанъ отъ свѣта, и далечъ отъ свѣтскы-тъ мълвы, живѣиъ въ тѣиъ пещерж като живъ умрѣлъ, безъ да съзирамъ друго освѣнь Бога въ дивнж-тъ природж и въ отцденж-тъ си душиж. Азъ съмь ся зарѣкълъ да крыиъ я лице-то си имя-то спотъ хора-та.....Нъ сега сърдце-то ми, възбудено отъ радость, разми-рява душиж-тъ ми, и не ще могж да ся скрыйж отъ тебе..... Азъ ти съмь, Райно, роднина. За-